Ecumenical Patriarchate
Greek Orthodox Metropolis of New Jersey

ASCENSION

Greek Orthodox Church

FAIRVIEW - NEW JERSEY

Weekly Bulletin

Sunday, July 19, 2020

Fathers of the 4th Ecumenical Council

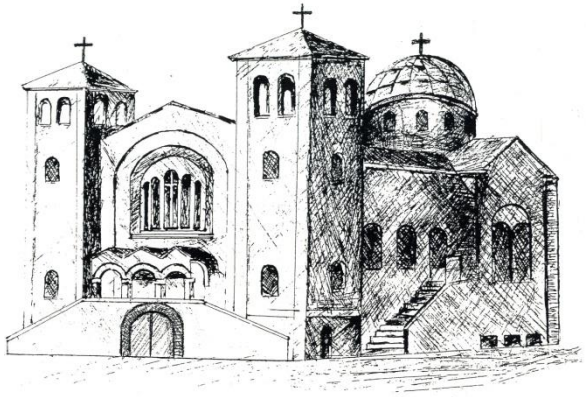

Οικουμενικόν Πατριαρχείον
Ιερά Μητρόπολις Νέας Ιερσέης

Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία

ΘΕΙΑΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ

ΦΕΡΒΙΟΥ ΝΕΑΣ ΙΕΡΣΕΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΔΕΛΤΙΟ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

Rev. Christos L. Pappas, Protopresbyter

Light a Candle & Say a Prayer at Ascension Church, Fairview, NJ

"I am the light of the world;
he who follows me will not walk in darkness
but will have the light of life." (John 8:12)

To light a candle, please click the link below
and after you select the candle(s)
that you would like us to light and before pressing the
"Place Order" button,
please submit the names of your loved ones,
those who are alive and/or those
who have departed this life.
Your candles will be lit at the next Liturgy or service.
Thank you and God bless!

http://ascensionfairviewnj.square.site/

Π Ρ Ο Γ Ρ Α Μ Μ Α Α Κ Ο Λ Ο Υ Θ Ι Ω Ν

Κυριακή, 19 Ιουλίου, 2020

Πατέρων Δ' Οικ. Συνόδου

8:30 π.μ. – 11:30 π.μ. Όρθρος Θεία Λειτουργία

Δευτέρα, 20 Ιουλίου, 2020

Προφήτης Ηλίας ο Θεσβίτης

8:30 π.μ. – 10:30 π.μ. Όρθρος Θεία Λειτουργία

Τετάρτη, 22 Ιουλίου, 2020

Μαρία η Μαγδαληνή, Μαρκέλλα Παρθενομάρτυς

8:30 π.μ. – 10:30 π.μ. Όρθρος Θεία Λειτουργία

Σάββατο, 25 Ιουλίου, 2020

Κοίμησις Άννης, Μητέρας της Θεοτόκου

8:30 π.μ. – 10:30 π.μ. Όρθρος Θεία Λειτουργία

Κυριακή, 26 Ιουλίου, 2020

Ζ' Ματθαίου – Παρασκευή Οσιομάρτυς

8:30 π.μ. – 11:30 π.μ. Όρθρος Θεία Λειτουργία

S C H E D U L E O F S E R V I C E S

Sunday, July 19, 2020

Fathers of the 4th Ecumenical Council

8:30 a.m. – 11:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Monday, July 20, 2020

Elias the Prophet

8:30 a.m. – 10:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Wednesday, July 22, 2020

Mary Magdalene, Myrrhbearer, Markella of Chios

8:30 a.m. – 10:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Saturday, July 25, 2020

Dormition of Anna, mother of Theotokos

8:30 a.m. – 10:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Sunday, July 26, 2020

7th Sunday of Matthew – Paraskevi of Rome

8:30 a.m. – 11:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Prokeimenon. Mode Plagal 2.
Psalm 31.11,1
Be glad in the Lord, and rejoice, O righteous.
Verse: Blessed are they whose transgressions have been forgiven.

The reading is from St. Paul's Letter to Titus 3:8-15

Titus, my son, the saying is sure. I desire you to insist on these things, so that those who have believed in God may be careful to apply themselves to good deeds; these are excellent and profitable to men. But avoid stupid controversies, genealogies, dissensions, and quarrels over the law, for they are unprofitable and futile. As for a man who is factious, after admonishing him once or twice, have nothing more to do with him, knowing that such a person is perverted and sinful; he is self-condemned.

When I send Artemas or Tychicos to you, do your best to come to me at Nicopolis, for I have decided to spend the winter there. Do your best to speed Zenas the lawyer and Apollos on their way; see that they lack nothing. And let our people learn to apply themselves to good deeds, so as to help cases of urgent need, and not to be unfruitful.

All who are with me send greeting to you. Greet those who love us in the faith. Grace be with you all. Amen.

Προκείμενον. Ήχος πλ. β'.
ΨΑΛΜΟΙ 31.11,1
Εὐφράνθητι ἐπὶ Κύριον, καὶ ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι.
Στίχ. Μακάριοι, ὧν ἀφέθησαν αἱ ἀνομίαι.

Πρὸς Τίτον 3:8-15 τὸ ἀνάγνωσμα

Πιστὸς ὁ λόγος, καὶ περὶ τούτων βούλομαί σε διαβεβαιοῦσθαι, ἵνα φροντίζωσιν καλῶν ἔργων προΐστασθαι οἱ πεπιστευκότες θεῷ. ταῦτά ἐστιν καλὰ καὶ ὠφέλιμα τοῖς ἀνθρώποις · μωρὰς δὲ ζητήσεις καὶ γενεαλογίας καὶ ἔριν καὶ μάχας νομικὰς περιΐστασο, εἰσὶν γὰρ ἀνωφελεῖς καὶ μάταιοι. αἱρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἁμαρτάνει, ὢν αὐτοκατάκριτος. Ὅταν πέμψω Ἀρτεμᾶν πρὸς σὲ ἢ Τυχικόν, σπούδασον ἐλθεῖν πρός με εἰς Νικόπολιν, ἐκεῖ γὰρ κέκρικα παραχειμάσαι. Ζηνᾶν τὸν νομικὸν καὶ Ἀπολλῶν σπουδαίως πρόπεμψον, ἵνα μηδὲν αὐτοῖς λείπῃ. μανθανέτωσαν δὲ καὶ οἱ ἡμέτεροι καλῶν ἔργων προΐστασθαι εἰς τὰς ἀναγκαίας χρείας, ἵνα μὴ ὦσιν ἄκαρποι. Ἀσπάζονταί σε οἱ μετ᾽ἐμοῦ πάντες. Ἄσπασαι τοὺς φιλοῦντας ἡμᾶς ἐν πίστει. ἡ χάρις μετὰ πάντων ὑμῶν.

The Gospel According to Matthew 5:14-19

The Lord said to his disciples, "You are the light of the world. A city set on a hill cannot be hid. Nor do men light a lamp and put it under a bushel, but on a stand, and it gives light to all in the house. Let your light so shine before men, that they may see your good works and give glory to your Father who is in heaven. Think not that I have come to abolish the law and the prophets; I have come not to abolish them but to fulfill them. For truly, I say to you, till heaven and earth pass away, not an iota, not a dot, will pass from the law until all is accomplished. Whoever then relaxes one of the least of these commandments and teaches men so, shall be called least in the kingdom of heaven; but he who does them and teaches them shall be called great in the kingdom of heaven."

Ἐκ τοῦ Κατὰ Ματθαῖον 5:14-19 Εὐαγγελίου τὸ Ἀνάγνωσμα

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· Ὑμεῖς ἐστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου. οὐ δύναται πόλις κρυβῆναι ἐπάνω ὄρους κειμένη· οὐδὲ καίουσι λύχνον καὶ τιθέασι αὐτὸν ὑπὸ τὸν μόδιον, ἀλλ᾽ ἐπὶ τὴν λυχνίαν, καὶ λάμπει πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ. οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Μὴ νομίσητε ὅτι ἦλθον καταλῦσαι τὸν νόμον ἢ τοὺς προφήτας· οὐκ ἦλθον καταλῦσαι, ἀλλὰ πληρῶσαι. ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἰῶτα ἓν ἢ μία κεραία οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου ἕως ἂν πάντα γένηται. ὃς ἐὰν οὖν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων τῶν ἐλαχίστων καὶ διδάξῃ οὕτω τοὺς ἀνθρώπους, ἐλάχιστος κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν· ὃς δ᾽ ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ, οὗτος μέγας κληθήσεται ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Ο προφήτης Ηλίας κατά την παράδοση

***Ο Ηλίας ο Θεσβίτης* ήταν ένας εξέχων Ισραηλίτης προφήτης του Θεού. Ήταν γιος του *Σωβάκ* και καταγόταν από ένα χωριό της ευρύτερης περιοχής της *Γαλαάδ* που πιθανόν ονομαζόταν *Θέσβη*. Κατοικούσε στη γη *Γαλαάδ* και έδρασε στα χρόνια του βασιλιά *Αχαάβ*, κατά τον 9ο-10ο αιώνα ΠΚΧ. Το όνομα *Ηλίας* αποτελεί ελληνική μεταφορά του αντίστοιχου εβραϊκού ονόματος *Ελιγιαχού* (אליהו), το οποίο σημαίνει «*Ο Θεός μου είναι ο Ιεχωβά*» ή «*Ο Ιεχωβά Είναι Θεός*». Αναφορές στον Ηλία περιέχονται και στο Κοράνιο.**

Ο *Ηλίας* υπήρξε εξαιρετικά δραστήριος, δυναμικός και θαρραλέος προφήτης, ενεργώντας ως αντιπρόσωπος του Θεού. Όλα αυτά δείχνουν με πόσο ζήλο υπηρέτησε ο *προφήτης Ηλίας* το θέλημα του Θεού. Ο *προφήτης Ηλίας*, είχε βοηθό, μαθητή και διάδοχό του τον *Ελισαίο*.

Πλουσιότατες είναι οι λαϊκές παραδόσεις και τα έθιμα, όχι μόνο μεταξύ των ορθοδόξων Ελλήνων. Σε πολλές περιοχές, ιδιαίτερα στη Θράκη και τη Μακεδονία, ο *προφήτης Ηλίας* θεωρούνταν κύριος της βροχής, των βροντών και των κεραυνών. Αυτό εξηγείται από τα γεγονότα που εξιστορούνται στην Παλαιά Διαθήκη για την ξηρασία που επέβαλε *ο Ηλίας* και το μετά τριετία άνοιγμα του ουρανού για να ξαναπέσει βροχή. Οι χωρικοί μάλιστα της Βόρειας Θράκης, πού ήρθαν στην Ελλάδα το 1923 καί εγκαταστάθηκαν κυρίως στη Μακεδονία, προσφέρανε στον άγιο «**κουρμπάνι**».

Ο κίνδυνος από την κάψα του ηλίου, αλλά και από την καλοκαιρινή νεροποντή, συνδέθηκε με τον *προφήτη Ηλία*. Στις κορυφές των βουνών, όπου βρίσκονται πάντα τα εκκλησάκια του, ο *προφήτης Ηλίας* αντικατέστησε το *Δία* των αρχαίων μας προγόνων, το *Δία* τον νεφεληγερέτη, τον κύριο του ηλίου, αλλά και της αστραπής, της βροντής και των ανέμων, μ' ένα λόγο, το ρυθμιστή των καιρικών συνθηκών. Μ'αυτή του την ιδιότητα ο *Δίας* λατρεύονταν την ίδια εποχή που γιορτάζεται ο δικός μας *προφήτης Ηλίας*, δηλαδή στις πρώτες μέρες του τελευταίου δεκαημέρου του Ιουλίου, κατά τα λεγόμενα κυνικά καύματα. Η ιδιότητα του *προφήτη Ηλία* ως ρυθμιστή των καιρικών συνθηκών, που κληρονόμησε από τον *νεφεληγερέτη Δία*, γίνεται φανερή ανάμεσα σε άλλα, και από τις μετεωρολογικές παρατηρήσεις που γίνονται την ημέρα της γιορτής του.

Όταν αστράφτει και βροντάει πιστεύεται ότι ο *προφήτης Ηλίας* κυνηγάει το δράκο ή το διάβολο με το άρμα του στον

ουρανό, χρησιμοποιώντας ως όπλο τον κεραυνό. Στη Σωζόπολη μάλιστα της Θράκης πίστευαν ότι όλο το 24ωρο «*ο Άι Λιας τριγυρνά τον κόσμο με το άρμα του κι όταν βροντά και αστράφτει κυνηγά διαβόλους*», ενώ στην Αδριανούπολη ότι διασχίζει τους ουρανούς πάνω στο άρμα του που σέρνουν τέσσερα πύρινα άλογα. Όταν τα χτυπούσε με το μαστίγιο ακούγονταν οι αστραπές· από το άρμα ακούγονταν οι βροντές και όταν οι τροχοί του έβρισκαν σε πέτρες ακούγονταν κεραυνοί!

Σε αλλά μέρη της Μακεδονίας η δοξασία για την καταδίωξη του διαβόλου από τον προφήτη συναντάται παραλλαγμένη: Ο *Ηλίας* δεν κυνηγάει το διάβολο αλλά τη «*λάμια*», η οποία καταστρέφει τις καλλιέργειες του ανθρώπου. Οι χριστιανοί στη Βουλγαρία πίστευαν ότι ό άγιος κυνηγάει τη «*λάμια*» καθισμένος πάνω σε χρυσό άρμα καί καταδιώκει το δράκο που τρώει τα γεννήματά τους στα χωράφια. Μόλις ο προφήτης τον δει, ρίχνει εναντίον του τους κεραυνούς. Οι αστραπές μάλιστα που δεν συνοδεύονται από βροντές δεν είναι κεραυνοί, αλλά είναι οι φλόγες πού βγαίνουν από τα ρουθούνια των αλόγων του άρματος καί η λάμψη της χρυσής λόγχης του.

Ο *προφήτης Ηλίας* τιμάται στην κορυφή λόφων, υψωμάτων και βουνών («στα ψηλώματα»). Ακριβώς γι' αυτό πολλές κορυφές φέρουν το όνομα του και οι περισσότερες έχουν εκκλησάκια ή εικονοστάσια αφιερωμένα σ' αυτόν. Η εξήγηση για την τιμή αυτή «στα ψηλώματα» συνδέεται με διάφορες κατά περιοχές παραδόσεις του λαού. Έτσι:

Στην Αχαΐα διηγούνται ότι «*ο Άι Λιας ήταν ναύτης, καί επειδή έπαθε πολλά στη θάλασσα και πολλές φορές κόντεψε να πνιγεί, βαρέθηκε τα ταξίδια και αποφάσισε να πάει σε μέρος που να μη ξέρουν τι είναι θάλασσα και τι είναι καράβια. Βάζει το λοιπόν στον ώμο το κουπί του και βγαίνει στη στεριά. Όποιον συναντούσε τον ρωτούσε τι είναι αυτό πού βαστάει. Όσο του έλεγαν "κουπί" τραβούσε ψηλότερα, ώσπου έφτασε στην κορυφή του βουνού. Ρωτάει τους ανθρώπους που βρήκε εκεί τι είναι, και του λένε "ξύλο". Κατάλαβε λοιπόν πως αυτοί δεν είχαν δει ποτέ τους κουπί και έμεινε μαζί τους εκεί στα ψηλά*».

Σύμφωνα με παραλλαγή της παράδοσης αυτής στην Κεφαλονιά, ο άγιος είναι στις κορυφές, γιατί δεν πάτησε ποτέ στον κάμπο, ούτε σε χώμα τον θάψανε. Γυρίζει με το άρμα του στον ουρανό καί μονάχα στις κορυφές στέκει καί ανασαίνει. Κι όταν ζούσε, έτσι του άρεσε να βρίσκεται στα βουνά».

Με την ημέρα της γιορτής του (20 Ιουλίου) συνδέονται καί άλλες δοξασίες καί έθιμα. Γίνονται νοσταλγικοί περίπατοι και εκδρομές, λαϊκά προσκυνήματα και πανηγύρια. Μερικοί απ' αυτούς που επικαλούνται την βοήθεια του αγίου για τη θεραπεία ασθενειών, ζώνουν το ναό με λεπτό κέρινο νήμα, με το οποίο ύστερα δένουν κατά τη λειτουργία το κεφάλι ή το μέλος του σώματος που πάσχει, με στάχυ, το οποίο κόβουν μετά τη Μεγάλη Είσοδο, «*για να κοπεί*» και ο πόνος. Ή δένουν πέτρα στον κορμό της ελιάς, για να κρατήσει τον καρπό της.

Αρκετές επίσης παροιμίες συνδέονται με τον *προφήτη Ηλία*, όπως:

Τ' Αϊ Λιός, γυρίζει ο καιρός αλλιώς. Απού τ' Αι Λια, μπαίνει το λάδι στην ελιά. Της Άγια Μαρίνας σύκα, και τ' Αϊ Λιός σταφύλι, και τ' Άγιου Παντελεήμονα γεμάτο το μαντήλι. Άγια Μαρίνα δός μου σύκα, κι Αϊ Λιά άπλωσε και έπαρε. Τ' Αϊ Πνευμάτου βάλ' ορνό, καί τ' Αϊ Λιᾶ φάε σύκα. Τ' Αϊ Λιᾶ το καρύδι, του Σωτῆρος το σταφύλι, καί της Παναγιάς το σύκο.

The Holy Prophet Elias

A man who saw God, a wonderworker and a zealot for faith in God, St. Elias was of the tribe of Aaron, from the city of Tishba, whence he was known as 'the Tishbite.' When Elias was born, his father Sabah saw angels of God around the child, swaddling it with fire and feeding it with flames. This was a foreshadowing of Elias' fiery character and his God-given fiery powers. He spent his whole youth in prayer and meditation, withdrawing often to the desert to ponder and pray in tranquility. At that time, the Jewish Kingdom was divided into two unequal parts: the Kingdom of Judah consisted only of the tribes of Judah and Benjamin, with its capital at Jerusalem, while the Kingdom of Israel consisted of the other ten tribes, with its capital at Samaria. The former kingdom was ruled by the descendants of Solomon, and the latter by the descendants of Jeroboam, a servant of Solomon's. The prophet Elias came into the greatest conflict with the Israelite king, Ahab, and his evil wife Jezebel, for they worshipped idols and turned the people from the service of the one, living God. On top of this, Jezebel, being a Syrian, persuaded her husband to build a temple to the Syrian god, Baal, and appointed many priests to the service of this false god. Elias performed many miracles by the power of God: he closed the heavens, that no rain should fall for three years and six months; called down fire from heaven to consume the sacrifice to his God, while the priests of Baal were unable to do this; brought rain from the heavens at his prayers; miraculously multiplied corn and oil in the widow's house at Zarephath, and restored her dead son to life; prophesied to Ahab that the dogs would lick up his blood, and to Jezebel that the dogs would devour her - which came to pass; and performed many other miracles and foretold many events. He talked with God on Horeb, and heard His voice in the calm after the great wind. At the time of his death, he took Elisha and appointed him his heir as a prophet; he parted the Jordan with his mantle and was finally borne to heaven in a fiery chariot drawn by fiery horses. He appeared together with Moses, to our Lord Jesus Christ on Tabor. At the end of the world, Elias will appear again, to break the power of antichrist (Rev. 11).

Mary Magdalene,[a] sometimes called **Mary of Magdala,** or simply the **Magdalene** or the **Madeleine**, was a Jewish woman who, according to the four canonical gospels, traveled with Jesus as one of his followers and was a witness to his crucifixion and its aftermath.[2] She is mentioned by name twelve times in the canonical gospels, more than most of the apostles and more than any other non-family woman in the Gospels. Mary's epithet *Magdalene* may mean that she came from the town of Magdala, a fishing town on the western shore of the Sea of Galilee.

The Gospel of Luke 8:2–3 lists Mary Magdalene as one of the women who traveled with Jesus and helped support his ministry "out of their resources", indicating that she was probably relatively wealthy. The same passage also states that seven demons had been driven out of her, a statement which is repeated in the longer ending of Mark. In all four canonical gospels, Mary Magdalene is a witness to the crucifixion of Jesus and, in the Synoptic Gospels, she is also present at his burial. All four gospels identify her, either alone or as a member of a larger group of women which includes Jesus's mother, as the first to witness the empty tomb,[2] and the first to witness Jesus's resurrection.[3]

For these reasons, Mary Magdalene is known in some Christian traditions as the **apostle to the apostles**. Mary Magdalene is a central figure in later Gnostic Christian writings, including the Dialogue of the Savior, the *Pistis Sophia*, the Gospel of Thomas, the Gospel of Philip, and the Gospel of Mary which many scholars attribute to Mary Magdalene. These texts portray Mary Magdalene as an apostle, as Jesus's closest and most beloved disciple and the only one who truly understood his teachings. In the Gnostic texts, or Gnostic gospels, Mary Magdalene's closeness to Jesus results in tension with another disciple, particularly Peter due to her gender and Peter's jealousy of special teachings given to her. Scholars find claims Mary Magdalene was romantically involved with Jesus to be unsupported by evidence.

The inaccurate portrayal of Mary Magdalene as a prostitute began after a series of Easter sermons delivered in 591, when Pope Gregory I conflated Mary Magdalene, who is introduced in Luke 8:2, with Mary of Bethany (Luke 10:39) and the unnamed "sinful woman" who anoints Jesus's feet in Luke 7:36–50. This resulted in a widespread but inaccurate belief that she was a repentant prostitute or promiscuous woman.[4][2] Elaborate medieval legends from western Europe tell exaggerated tales of Mary Magdalene's wealth and beauty, as well as her alleged journey to southern France. The identification of Mary Magdalene with Mary of Bethany and the unnamed "sinful woman" was a major controversy in the years leading up to the Reformation and some Protestant leaders rejected it. During the Counter-Reformation, the Catholic Church emphasized Mary Magdalene as a symbol of penance.

In 1969, the identification of Mary Magdalene with Mary of Bethany and the "sinful woman" was removed from the General Roman Calendar by Pope Paul VI, but the view of her as a former prostitute has persisted in popular culture. Mary Magdalene is considered to be a saint by the Catholic, and by the Eastern Orthodox, Anglican, and Lutheran churches. In 2016 Pope Francis raised the level of liturgical memory on July 22 from memorial to feast. Other Protestant churches honor her as a heroine of the faith. The Eastern Orthodox churches also commemorate her on the Sunday of the Myrrhbearers, the Orthodox equivalent of one of the Western Three Marys traditions.

Στις 22 του μηνός Ιουλίου, η Αγία μας Εκκλησία εορτάζει και τιμά την Ισαπόστολο και ***Αγία Μαρία την Μαγδαληνή***, την πρώτη που αντίκρυσε την Ανάσταση του Χριστού και το διαλάλησε στους Αποστόλους, το χαρμόσυνο μήνυμα της Αναστάσεως. Η καταγωγή της ήταν από τα Μάγδαλα[1], εξού και πήρε το επωνύμιο Μαγδαληνή ένεκα του τόπου καταγωγή της. Οι γονείς της ήταν ελεήμονες και φιλεύσπαλχνοι, άνθρωποι με φόβο Θεού, πιστοί τηρητές του Μωσαϊκού Νόμου.

Σύμφωνα με το βιογράφο της, Νικηφόρο Κάλλιστο Ξανθόπουλο, μελέτησε όλη την Παλαιά Διαθήκη και αγάπης ιδιαίτερα το Ψαλτήρι και τις Προφητείες. Ζούσε καθημερινώς με μελέτη και προσευχή. Μοίραζε τα πλούτη της σε όσους είχαν ανάγκη. Προσπαθούσε να εφαρμόσει τα λόγια των Γραφών στην καθημερινότητά της. Διεφύλαττε την καθαρότητα του σώματος και της ψυχής της. Όμως, ο μισόκαλος και ανθρωποκτόνος διάβολος, όπως τον αποκαλεί ο Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος, φθόνησε τη ψυχή και τον αγώνα της Αγίας και με τα πονηρά του τεχνάσματα τις στέλνει επτά πονηρά τα οποία την κυριεύουν[2].

Ο Θεοφάνης ο Κεραμεύς αναφέρει και επεξηγεί τη σημασία των επτά πονηρών πνευμάτων «αλλά να μην νομίση κανείς ότι η Μαρία είχε επτά δαίμονες. Αλλά όπως ακριβώς τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος ονομάζονται συνωνύμως επτά πνεύματα, καθώς ο μέγας Ησαΐας τα αρίθμησε:

Πνεύμα σοφίας και συνέσεως, πνεύμα βουλής, πνεύμα ισχύος και γνώσεως και ευσέβειας και φόβου Θεού[3].

Έτσι αντιθέτως και οι ενέργειες των δαιμόνων λέγονται δαίμονες. η ακηδία, η φειδωλία, η απείθεια, ο φθόνος, το ψευδός, η απληστία και κάθε πάθος είναι συνώνυμον του δαίμονος που το εγέννησε. Όποιος, λοιπόν, είναι κυριευμένος από αυτά τα πάθη, κατέχεται από δαίμονες. Δεν ήταν λοιπόν καθόλου απίθανον και αδύνατον και η Μαρία η Μαγδαληνή να υποδουλώθηκε σε κάποια επτά πάθη, από τα οποία λυτρώθηκε και ύστερα έγινε μαθήτρια του Σωτήρος».

Στο Βίο της Αγίας, αναφέρονται τα επτά δαιμόνια τα οποία είναι αντίθετα των αρετών «πνεύμα αφοβίας Θεού, πνεύμα ασυνεσίας, πνεύμα αγνωσίας, πνεύμα ψεύδους, πνεύμα κενοδοξίας, πνεύμα επάρσεως, πνεύμα κάλλους. Και όλα αυτά είναι αντίθετα και αντίπαλα όλων των αρετών. Γιατί κάθε αμαρτία έχει τον δαίμονά της δηλαδή το πνεύμα που την ενεργεί». Την ίδια άποψη για τα επτά δαιμόνια, διατυπώνει και ο Θεοφύλακτος Βουλγαρίας στην ερμηνεία που κάνει στο κατά Λουκά Ευαγγέλιο[4].

Η Αγία θεραπεύθηκε από τον ίδιο το Χριστό και αυτή αισθανόμενη την μεγάλη ευεργεσία και το θαύμα που έπραξε ο Κύριος προς το πρόσωπό της, Τον ακολούθησε. Αφού έβλεπε τα θαύματα που επιτελούσε, πίστεψε απόλυτα χωρίς καμία αμφιβολία ότι για αυτό το πρόσωπο ομιλούσαν οι Προφήτες. Πίστεψε ότι Αυτός ήταν ο Μεσσίας που ανέμεναν οι Προφήτες, ότι αυτός ήταν ο Υιός και Λόγος του Θεού.

Ως πιστή Μαθήτρια που ήταν ακολούθησε τον Κύριο μέχρι και το εκούσιο Του πάθος. Στεκόταν κάτω από τον Σταυρό όπου σταυρώθηκε ο Ιησούς και περίμενε ακλόνητη, συμπάσχει με την Υπεραγία Θεοτόκο οδυρόμενη και σπαράττουσα «εἱστήκεισαν δὲ παρὰ τῷ σταυρῷ τοῦ Ἰησοῦ ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς

μητρὸς αὐτοῦ, Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνή[5]».
Με αφορμή το θρήνο της Αγίας Μαρίας
Η Αγία ονομάστηκε Μυροφόρος γιατί μαζί με τις άλλες Μυροφόρες αγόρασαν αρώματα και μύρα και πήγαν να αλείψουν το σώμα του Διδασκάλου που βρισκόταν στον τάφο. Σύμφωνα με το Ευαγγέλιο, η Μαρία η Μαγδαληνή το βράδυ του Σαββάτου ξημερώματα προς Κυριακή ξεκινά με τις άλλες Μυροφόρες προς τον τάφο του Κυρίου «τῇ δὲ μιᾷ τῶν σαββάτων ὄρθρου βαθέος ἦλθον ἐπὶ τὸ μνῆμα φέρουσαι ἃ ἡτοίμασαν ἀρώματα, καί τινες σὺν αὐταῖς[6]». Ηρωϊκή, τολμηρή και θαρραλέα, δοσμένη στον ιερό της σκοπό, πρωτοπόρος της πίστεως θα μπορούσαμε να χαρακτηρίσουμε την Αγία. Αυτό εξάγεται και με τον τρόπο που την ανάφερουν τα Ευαγγέλια. Και οι τέσσερις Ευαγγελιστές την αναφέρουν πρώτη από όλες τις άλλες Μυροφόρους. Ο ιερός Χρυσόστομος αναφέρει ότι η Μαγδαληνή Μαρία «πάνυ γαρ περί τον Διδάσκαλον φιλοστόργως έχουσα…[7]».
Αξιώθηκε από τον Κύριο ημών Ιησού Χριστό, ένδειξη της θεϊκής οικονομίας, και κατέστη αγγελιαφόρος του μηνύματος της Αναστάσεως στους Μαθητές του Κυρίου.
Μετά την ανάληψη του Κυρίου, η Αγία παρέμεινε με την Υπεραγία Θεοτόκο στα Ιεροσόλυμα όπου επιδόθηκε σε σπουδαίο φιλανθρωπικό έργο, μοιράζοντας τα πλούτη της στους φτωχούς. Διδάσκει και κηρύττει, αρχίζοντας την μακρινή της οδοιπορία, καταφρονώντας τα εμπόδια και τις δυσκολίες που θα αντιμετώπιζε. Κήρυττε τα της «χαράς ευαγγέλια της Αναστάσεως του Χριστού».
Έπειτα πήγε στην Έφεσο, σύμφωνα με την παράδοση, όπου εκεί συνάντησε τον Άγιο Ιωάννη το Θεολόγο. Έγινε συμπαραστάτης του στη διάδοση του Ευαγγελίου και στις διάφορες δοκιμασίες που είχε να αντιμετωπίσει. Ο λαός της Εφέσου την τίμησε ιδαίτερα. Όταν ετελεύτησε από το μάταιο τούτο κόσμο, ο Άγιος Ιωάννης την ενταφίασε σ΄ ένα σπήλαιο κοντά στην Έφεσο., όπου επιτέλεσε αρκετά θαύματα.
Η ανακομιδή των ιερών της λειψάνων έγινε το 890 μ.Χ. από τον βασιλιά Λέοντα τον Σοφό, ο οποίος το μετέφερε από την Έφεσο στην Κωνσταντινούπολη.
Αξιώθηκε να ονομαστεί και Ισαπόστολος[8] του Χριστού «ὡς ἥλιος λάμπει τοῖς πέρασι[9]».
Η δεξιά χείρα της Αγίας βρίσκεται στη Μονή Διονυσίου Αγίου Όρους, η αριστέρα της χείρα βρίσκεται αδιάφθορη στη Μονή Σιμωνόπετρας Αγίου Όρους, μέρος του αριστερού ποδιού της Αγίας βρίσκεται στη Μονή Εσφιγμένου Αγίου Όρους και διάφορα αποτμήματα σε άλλες Μονές και εκκλησίες.

Αγία Μαρκέλλα η Παρθενομάρτυς η Χιοπολίτιδα

Ανάμεσα στους πολυάριθμους Αγίους, που κοσμούν το τοπικό αγιολόγιο και τη μακρόχρονη εκκλησιαστική ιστορία του μυροβόλου νησιού της Χίου είναι και η Αγία παρθενομάρτυς Μαρκέλλα, που αποτελεί το ευλαβικό καύχημα των απανταχού της Γης Χίων και τον πολύτιμο πνευματικό θησαυρό για χιλιάδες προσκυνητές, που συρρέουν στον τόπο του μαρτυρίου της για να αποδώσουν τον οφειλόμενο σεβασμό στο μεγαλείο και τον ηρωισμό της, αλλά και για να ζητήσουν τη θαυματουργική της χάρη για την επίλυση σωματικών και ψυχικών ασθενειών.

Η Αγία Μαρκέλλα γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Βολισσό, στο ιστορικό αυτό κεφαλοχώρι της βορειοδυτικής Χίου. Για τον χρόνο της γέννησης, της ζωής και του μαρτυρίου της Αγίας υπάρχει σύγχυση και ασάφεια μεταξύ των βιογράφων. Σύμφωνα με τον βιογράφο της, Όσιο Νικηφόρο τον Χίο (βλέπε **1 Μαΐου**),

η Αγία Μαρκέλλα έζησε και ήκμασε περί το 1500 μ.Χ. Ο πατέρας της ήταν ειδωλολάτρης και η χριστιανή μητέρα της απεβίωσε σε νεαρά ηλικία. Η Μαρκέλλα διακρίθηκε από νωρίς για τη βαθιά της πίστη και αγάπη στον Χριστό, την καλοσύνη και αγνότητά της, τη σεμνότητα και την ευγένεια της ψυχής της. Προικισμένη με θεϊκή σοφία και αμέτρητα ψυχικά χαρίσματα επικοινωνούσε αδιάκοπα με τον Θεό. Αυτόν τον «επίγειο άγγελο» φθόνησε ο εωσφόρος και θέλησε να την πολεμήσει με κάθε μέσο. Έτσι ο ειδωλολάτρης και σκληρόκαρδος πατέρας της άρχισε να επιθυμεί ερωτικά την ίδια του την κόρη και να νιώθει προς αυτή μία αστείρευτη σαρκική επιθυμία. Όταν η Μαρκέλλα διαπίστωσε τον αναίσχυντο χαρακτήρα του σαρκολάτρη πατέρα της, εγκατέλειψε το πατρικό σπίτι και αναζήτησε καταφύγιο στα βουνά της περιοχής. Τότε ο πατέρας της κινούμενος από τις κτηνώδεις ορέξεις του και με απερίγραπτη μανία άρχισε να ψάχνει να βρει τη νεαρή και όμορφη Μαρκέλλα. Τότε η δύστυχη και έντρομη κόρη προσπάθησε να προστατευθεί και να σώσει την τιμιότητά της. Μία μεγάλη βάτος αποτέλεσε το ασφαλές καταφύγιο της Αγίας. Ένας βοσκός όμως αντιλήφθηκε τη Μαρκέλλα και υπέδειξε τη βάτο στον μανιακό πατέρα της. Τότε ο πατέρας έβαλε φωτιά στη βάτο για να την αναγκάσει να βγει έξω από αυτή. Η Μαρκέλλα κατάφερε και βρήκε διέξοδο και έτσι γλίτωσε από τα χέρια του σαρκολάτρη πατέρα της. Στη συνέχεια άρχισε να τρέχει πάνω στις πέτρες και τα βράχια, αλλά ο πατέρας της βλέποντας τη δυσκολία να την φτάσει, αποφάσισε να τη σημαδέψει με το τόξο του και έτσι εκτόξευσε προς αυτή ένα βέλος. Η Αγία πληγώθηκε και το αγνό της αίμα πότισε τα βράχια. Παρόλα αυτά δεν έχασε την ψυχική της δύναμη και συνέχισε να τρέχει. Οι σωματικές της δυνάμεις άρχισαν όμως να την εγκαταλείπουν και κάποια στιγμή έπεσε κάτω ταλαιπωρημένη και πληγωμένη. Η βαθιά και ακλόνητη πίστη της την βοήθησε να βρει τη σωτήρια λύση. Με τα μάτια στραμμένα στον Ουράνιο Νυμφίο προσευχήθηκε και Του ζήτησε να σχίσει τον βράχο και να την κρύψει μέσα. Η παράκληση της Αγίας έγινε πραγματικότητα και έτσι ο βράχος σχίστηκε και δέχτηκε το σώμα της ενάρετης Μαρκέλλας μέχρι το στήθος. Ο σαρκολάτρης πατέρας φτάνοντας στον τόπο και βλέποντας το παράδοξο αυτό θαύμα, οργίστηκε ακόμη περισσότερο και έκοψε με ένα μαχαίρι τους μαστούς της και τους πέταξε στο βουνό. Στη συνέχεια αποκεφάλισε την κόρη του και πέταξε την κεφαλή της στη θάλασσα. Σύμφωνα με την παράδοση μία ασυνήθιστη λάμψη άρχισε να εκπέμπεται από την κεφαλή της Αγίας, που στέφθηκε με τον ουράνιο και άφθαρτο στέφανο της άθλησης και της θεϊκής δόξας.

Ο σχισμένος βράχος, που δέχτηκε το μαρτυρικό σώμα της Αγίας, αποτελεί μέχρι σήμερα για τους προσκυνητές σημείο ευλαβικής αναφοράς και πηγή ιαμάτων, αφού όσοι προσεύχονται με πίστη, παρατηρούν τον ερυθρό χρωματισμό των βράχων και το νερό να ατμίζει. Αναρίθμητα είναι τα θαύματα, που με τη χάρη του Θεού, έχει επιτελέσει η Αγία Μαρκέλλα από την εποχή του μαρτυρίου της έως τις ημέρες μας, ενώ μάρτυρες θαυμαστών σημείων έγιναν λαμπρές πνευματικές φυσιογνωμίες της Εκκλησίας μας, όπως Άγιος Μακάριος ο Νοταράς Επίσκοπος Κορίνθου (βλέπε **17 Απριλίου**), ο Άγιος Νεκτάριος Επίσκοπος Πενταπόλεως (βλέπε **9 Νοεμβρίου**) και ο βιογράφος και συντάκτης της Ακολουθίας της Αγίας, Όσιος Νικηφόρος ο Χίος (βλέπε **1 Μαΐου**), οι οποίοι συχνά προσέρχονταν στον τόπο του μαρτυρίου της Αγίας για να προσευχηθούν. Η μνήμη της Αγίας παρθενομάρτυρος Μαρκέλλας εορτάζεται κάθε χρόνο στις 22 Ιουλίου και λαμπρά πανήγυρις λαμβάνει χώρα στον φερώνυμο ιερό ναό της Αγίας, που βρίσκεται επί της αμμώδους παραλίας στον ομώνυμο όρμο της Βολισσού και αποτελεί παγχιακό, αλλά και πανελλήνιο προσκύνημα.

Η φιλοπατρία των απανταχού της Γης ευρισκομένων Χίων, αλλά και τα αναρίθμητα θαύματα της Αγίας οδήγησαν στην ανέγερση ιερών ναών επ' ονόματι της πολυάθλου και ενδόξου παρθενομάρτυρος της Χίου. Έτσι η συνοικία του Βοτανικού στην Αθήνα κοσμείται με ενοριακό ναό της Αγίας Μαρκέλλας, ενώ τα τελευταία χρόνια ανεγέρθηκε περικαλλές παρεκκλήσιο στο όνομα της Αγίας και στην περιοχή της Κάτω Κηφισιάς. Γραφικά παρεκκλήσια επ' ονόματί της έχουν καταγραφεί στις Σπέτσες, την Άνδρο, τη Μήλο, τη Σαντορίνη και τη Σάμο.

Martyr Markella of Chios
Commemorated on July 22

Saint Markella lived in the village of Volissos, Chios sometime after the middle of the fourteenth century. Her parents were Christians, and among the wealthiest citizens of Volissos. The saint's mother died when she was young, and so her father, the mayor of the village, saw to her education.

She had been trained by her mother to be respectful and devout, and to guard her purity. She avoided associations with other girls who were more outgoing than she was so that she would not come to spiritual harm through such company. Her goal was to attain the Kingdom of Heaven, and to become a bride of Christ.

Saint Markella increased in virtue as she grew older, fasting, praying, and attending church services. She tried to keep the commandments and to lead others to God. She loved and respected her father, and comforted him in his sorrow. She told him she would take care of him in his old age, and would not abandon him.

As an adult, Saint Markella was loved by everyone for her beauty and for her spiritual gifts. The Enemy of our salvation tried to lure her into sin by placing evil thoughts in her mind. She resisted these temptations, and so the devil turned away from a direct confrontation with the young woman. Instead, he incited her father with an unnatural desire for his daughter.

Markella's father changed in his behavior toward her. He became moody and depressed, forbidding her to go into the garden or to speak with the neighbors. Unable to understand the reason for this change, the saint went to her room and wept. She prayed before an icon of the Mother of God, asking Her to help her father. Soon she fell asleep, only to be awakened by her father's shouting.

The unfortunate man had spent a long time struggling against his lust, but finally he gave in to it. At times he would speak to his daughter roughly, then later he would appear to be gentle. He wanted to be near her, and to stroke her hair. Unaware of her father's intentions, Saint Markella was happy to see him emerge from his melancholy state, thinking that her prayer had been answered.

One day, her father openly declared the nature of his feelings for her. Horrified, the saint tried to avoid him as much as she could. Even the neighbors realized that there was something wrong with the man, so they stopped speaking to him.

A shepherd was tending his sheep near the beach one morning, and was leading them into the shade of a plane tree to avoid the hot July sun. Just as he was about to lie down, he heard a noise and looked up. He saw a young woman with a torn dress running down the hill. She hid in a nearby bush, ignoring its thorns.

The shepherd wondered who was chasing her, and how she had come to this spot. Then he heard the sound of a horse approaching,

and recognized the mayor of the village. He asked the shepherd if he had seen his daughter. He said that he had not seen her, but pointed to her hiding place with his finger.

The mayor ordered Markella to come out of the bush, but she refused. Therefore, he set fire to the bush in order to force her out. She emerged on the side opposite her father, and ran toward the rocky shore, calling out to the Mother of God for help.

Markella continued to run, even though blood was flowing from her face and hands. Feeling a sharp pain in her leg, she saw that she had been shot with an arrow. She paused to pull it out, then took to flight once more. She scrambled over the rocks, staining them with her blood. Hearing her father getting closer, she prayed that the earth would open up and swallow her.

The saint sank to her knees, her strength all gone, and then a miracle took place. The rock split open and received her body up to the waist. Her father drew near with wild-eyed joy shouting, “I have caught you. Now where will you go?

Drawing his sword, he began to butcher his helpless daughter, cutting off pieces of her body. Finally, he seized her by the hair and cut off her head, throwing it into the sea. At once the calm sea became stormy, and large waves crashed to the shore near the murderer’s feet. Thinking that the sea was going to drown him because of his crime, he turned and fled. His ultimate fate has not been recorded.

In later years, pious Christians built a church on the spot where Saint Markella hid in the bush. The spot where she was killed became known as “The Martyrdom of Saint Markella,” and the rock that opened to receive her is still there. The rock appears to be a large stone that broke off from a mountain and rolled into the sea. Soil from the mountain covers the spot on the side facing the land. On the side facing the ocean is a small hole, about the size of a finger. A healing water flows from the opening, which cures every illness.

The flow of water is not due to the movements of the tide, because when the tide is out, there would be no water. This, however, is not the case. The water is clear, but some of the nearby rocks have been stained with a reddish-yellow color. According to tradition, the lower extremities of Saint Markella’s body are concealed in the rock.

The most astonishing thing about the rock is not the warmth of the water, nor the discoloration of the other rocks, but what happens when a priest performs the Blessing of Water. A sort of steam rises up from the water near the rock, and the entire area is covered with a mist. The sea returns to normal as soon as the service is over. Many miracles have occurred at the spot, and pilgrims flock there from all over the world.

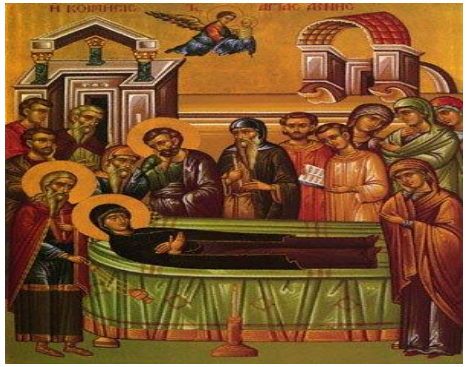

The **Dormition** (Falling Asleep) of the Theotokos is one of the Great Feasts of the Orthodox Church, celebrated on August 15. For those churches using the Julian Calendar, this feast falls on August 28 in the secular calendar. The Feast of the Dormition, which is also sometimes called the Assumption, commemorates the death, resurrection and glorification of Christ's mother. It proclaims that Mary has been "assumed" by God into the heavenly kingdom of Christ in the fullness of her spiritual and bodily existence.

According to Orthodox Tradition, Mary died like all humanity, "falling asleep," so to speak, as the name of the feast indicates. She died as all people die, not "voluntarily" as her Son, but by the necessity of her mortal human nature which is indivisibly bound up with the corruption of this world. The feast was added to the Roman calendar in the seventh century as the *Dormitio*. In the eighth century, the title was changed to the *Assumptio* (Assumption).

The Apostles were miraculously summoned to this event, and all were present except Thomas when Mary passed from this life. She was then buried. Thomas arrived a few days later, and desiring to see her one more time, convinced the others to open her tomb. Upon doing so, the Apostles discovered that her body was no longer present. This event is seen as a firstfruits of the resurrection of the faithful that will occur at the Second Coming of Christ. The event is normally called the *Dormition*, though there are many Orthodox parishes in English-speaking countries with the name *Assumption*. In Greek, *Dormition* is *Koimisis*—falling asleep in death—from which the word *cemetery* derives.

As with the nativity of the Virgin and the feast of her entrance to the temple, there are no biblical or historical sources for this feast. The Orthodox Church teaches that Mary is without personal sins[1], as well that Mary truly needed to be saved by Christ as all human persons are saved from the trials, sufferings, and death of this world. She truly died and was raised up by her Son as the Mother of Life and participates already in the eternal life of paradise. This life of paradise is prepared and promised to all who "hear the word of God and keep it." (Luke 11:27-28). The dormition of the mother of the Theotokos, the Righteous Anna, is celebrated on July 25.

The feast is preceded by 14 days of strict fasting, with the exceptions that fish is eaten on the Feast of the Transfiguration (August 6). On weekdays before the feast, either the Great Paraklesis (service of supplication) or the Small Paraklesis is celebrated. On the eve of the feast, Vespers is served and contains three Old Testament readings that have New Testament meaning. In Genesis 28:10-17, Jacob's Ladder which unites heaven and earth points to the union of God with men which is realized most fully and perfectly in Mary the bearer of God. "How awesome is this place! This is none other than the house of God, and this is the gate of heaven!" In Ezekiel 43:27-44:4, the vision of the temple with the door to the East perpetually closed and filled with the glory of the Lord, symbolizes Mary. And in Proverbs 9:1-11, Mary is also identified with the "house" which the Divine Wisdom has built for herself. Sometimes Matins is served on the morning of the feast. The Gospel reading is from Luke 1:39-49, 56. It is read on all feasts of the Theotokos and includes the Theotokos' saying: "My soul magnifies the Lord and my spirit rejoices in God my Saviour, for he has regarded the low estate of his handmaiden, for behold, henceforth all generations will call me blessed."

Divine Liturgy is served on the day on the feast. In some churches, it is the custom to bless flowers on this feast before the Liturgy. The epistle reading is from Philippians 2:5-11, and speaks of "Christ Jesus, who, being in the form of God, did not consider it robbery to be equal with God, but made Himself of no reputation, taking the form of a bondservant, and coming in the likeness of men." The gospel reading is taken from Luke 10:38-42 and 11:27-28 together; this reading is also always read on all feasts of the Theotokos. In it, the Lord says, "blessed are those who hear the word of God and keep it!"

Κοίμηση της Αγίας Άννας
Μητέρας της Υπεραγίας Θεοτόκου

Η Αγία Άννα, η μητέρα της Υπεραγίας Θεοτόκου, καταγόταν από τη φυλή του Λευί. Ο πατέρας της, που ήταν ιερέας, ονομαζόταν Ματθάν και ιεράτευε την εποχή της βασιλείας της Κλεοπάτρας. Τη δε μητέρα της, την έλεγαν Μαρία.

Η Άννα είχε και δύο αδελφές, την ομώνυμη με τη μητέρα της Μαρία και τη Σοβήν. Και η μεν Μαρία, που παντρεύτηκε στην Βηθλεέμ, είχε κόρη τη Σαλώμη την μαία, η δε Σοβή, που παντρεύτηκε και αυτή στην Βηθλεέμ, την Ελισάβετ.Τέλος, η Αγία Άννα που παντρεύτηκε στην Γαλιλαία τον Ιωακείμ, γέννησε την Παρθένο Μαρία.

Η Αγία Άννα αξιώθηκε να έχει τη μεγάλη τιμή και ευτυχία να αποκτήσει μοναδική κόρη, τη μητέρα του Σωτήρα του κόσμου. Αφού η Αγία Άννα απογαλάκτισε τη Θεοτόκο και την αφιέρωσε στο Θεό, αυτή πέρασε την υπόλοιπη ζωή της με νηστείες, προσευχές και ελεημοσύνες προς τους φτωχούς. Τέλος, ειρηνικά παρέδωσε στο Θεό τη δίκαια ψυχή της, κληρονομώντας τα αιώνια αγαθά. Διότι ο ίδιος ο Κύριος διαβεβαίωσε ότι «οἱ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιο ἀπελεύσονται» (Ματθαίου, κε' 46). Οι δίκαιοι, δηλαδή, θα μεταβούν για να απολαύσουν ζωή αιώνια.

Περικαλλή ναό προς τιμήν της αγίας Άννας έκτισε στην Κωνσταντινούπολη περί το 550 μ.Χ. ο αυτοκράτορας Ιουστινιανός. Λείψανο της Αγίας υπάρχει στην αγιορείτικη σκήτη της Αγίας Άννας.

http://ascensionfairviewnj.square.site/

Ascension Greek Orthodox Church
101 Anderson Ave. Fairview New Jersey
201-945-6448, Fax 201-945-6463

email: info@ascensionfairview.org website

Visit our website: ***www.AscensionFairview.org***
Like us on Facebook:

"Ascension Greek Orthodox Church"
Want to be added to our email list? Contact us:
info@ascensionfairview.org

THE WEEKLY BULLETIN

SUNDAY, July 19, 2020

Fathers of the 4th Ecumenical Council

ΚΥΡΙΑΚΗ, 19 Ιουλίου, 2020

Πατέρων Δ' Οικ. Συνόδου

M E M O R I A L S E R V I C E S

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

40 μέρες: Αλίκη Σωκράτους
40 days: Aliki Socratous

40 μέρες: Δημήτριος Κοτσώνας
40 days: Demetris Kotsonas

3 μήνες: Σύνθια Παπαδάτου
3 months: Cynthia (Viachendo) Papadatos

3 χρόνια: Ευαγγελία Τεντόμας
3 years: Evangelia Tentomas